

de allerfleste Tilfælde vilde Vedkommende ind-
 anke Sagen for Politimesteren; der er altsaa
 kun Spørgsmaal om, hvad der skal skee i dette
 korte Mellemrum, der derved opstaaer, og da
 troer jeg, at det af de to Ting er rigtigst at
 lade det forblive ved Dyrlægens Erklæring, som
 kan erhverves i saa Dage, hvorimod der ved
 en temerair Modstand, naar Sognefogden ikke
 dristede sig til at give Vedkommende et saas-
 dant Paalæg, let kunde i saa Dage skee
 megen ubodelig Skade. Imidlertid er dette jo
 Spørgsmaal, der vilde komme under nærmere
 Overveielse, idet jeg forventer, at der vil
 blive stillet Endringsforslag. — Naar der er
 gjort opmærksom paa, at der i Udvalgets For-
 slags § 9 staaer, at ethvert Dyr, som
 bliver bidt af en gal Hund, skal dræbes eller
 indespærres, da er dette ganske vist ukorrekt,
 Meningene er enhver Hund. Udtrykket er kommet
 ind fra Udcastet, hvor der staaer Dyret, hvormed
 efter Sammenhængen kun kan menes Hunden.
 Derimod skal jeg for mit Vedkommende aldeles
 bestemt holde paa, at naar, vel at mærke, det
 Sidste og Øverste indtræffer, nemlig at Men-
 neskene i Landet virkelig ere i en Beleirings-
 tilstand overfor en virkelig agte Hundegalskab,
 d. e. naar det høitideligt er kundgjort, at en
 saadan er tilstede og alle Hunde ere erklærede
 fredløse, saa kan det ikke nytte paa Landet at
 sige, at Politiet kan optage og dræbe dem;
 det er utilstrækkeligt og vil kun kunne skee i
 Byerne. I Byerne vil altsaa samtidigt med
 en saadan Kundgjørelse om, at nu maae ingen
 Hunde gaae løse — det er den store Ban,
 Hundene nu blive satte i, naar der er en
 virkelig effectiv Hundegalskab tilstede, og hvor
 vi staae ligeoverfor et saa alvorligt Døde, at
 der ikke kan være den allermindeste Tvivl om,

at det ikke blot er Ret, men uafviselig Pligt
 at gribe til alvorlige Midler — Politiet ved
 extraordinaire Kræfter sørge for Budets Over-
 holdelse, nemlig derved, at enhver løsgaaende
 Hund bliver optaget og dræbt; men at sige
 dette paa Landet er fuldkommen upraktisk.
 Paa Landet gives der intet andet Mittel
 end at sige: enhver Hund er fredløs og enhver
 maa slaae den ihjel; hvor Befolkningen saas-
 ledes er i Nødtilfælde ligeoverfor virkelig
 gale Hunde, er dette, troer jeg, det Gæste,
 der kan frembringe Lovens Overholdelse; thi
 de Gendarmer, som man har haabet paa,
 men som endnu ikke ere fødte, ialtsald endnu
 ikke ere Gendarmer, dem kan det ikke nytte
 at overdrage det, ei heller kan det nytte at
 paalægge Sognefogden at paasee det, men
 man maa sige: i saa Tilfælde maa enhver
 værge om sit Liv og sin Sundhed ved at slaae
 Hundene ihjel. Jeg troer, at det kan retfær-
 diggjøres, naar det siges, at man maa slaae
 enhver løsgaaende Hund ihjel, hvor man an-
 træffer den paa sin egen Grund eller paa al-
 sar Vej; at tillade det ogsaa paa vedkommende
 Gærs Grund kunde derimod have sine Be-
 tænkkeligheder; naar dette Mittel ikke forslaaer,
 er det sat som det yderste Mittel, at der kan
 leies Skytter af Politiet til at nedskyde
 Hundene. At alle Menneker derved skulde
 blive gjorte til Voldskytter, er ikke saa; der er
 kun sagt, at enhver, der vil, kan dræbe
 Hundene; men kun det, at enhver bliver be-
 rettiget til, naar han antræffer en Hund
 under saadanne Omstændigheder paa alsar Vej
 eller paa sin egen Grund, at nedskyde den, en
 saadan actio vulgaris frembyder Garantie for,
 at Loven ikke bliver til et tomt Mundsveir.